BÓG ABRAHAMA, IZAAKA I JAKUBA

(sobota — pierwsze spotkanie poranne)

Poselstwo siódme

Wybrani oraz poddani Bożemu rozprawianiu się i kruszeniu

Wersety biblijne: Rdz 25:22–23; 31:38–41; 32:22–32; 34:30.

I. Jakub został wybrany przez Boga; dlatego widzimy w nim Boży wybór — Rdz 25:21–26; Rz 9:11:

A. Bóg ukochał Jakuba i go wybrał — w. 13; Ml 1:2; Ef 1:4; 2:4.

B. Jakub został wybrany, jeszcze zanim się urodził, wręcz przed założeniem świata — Rdz 25:22–23; Ef 1:4:

1. Jakub został wybrany przez Boga; nie stało się to z jego własnych uczynków ani nie było wynikiem jego własnych zmagań ani walki — Rdz 25:22–23, 26.
2. Wybranie Jakuba było dziełem Boga, który powołuje, Boga miłosierdzia i Boga łaski — Rz 9:11.

C. Tak jak Jakub zostaliśmy wybrani przed założeniem świata — Ef 1:4; 2 Tes 2:13; J 15:16a:

1. Chrystus jest sferą, w której zostaliśmy wybrani przez Boga — Ef 1:4.
2. Bóg wybrał nas według swojej przedwiedzy — 1 P 1:2; Rz 8:29.
3. Boży wybór zależy od Jego suwerennego miłosierdzia; jako ci, których On wybrał, powinniśmy powierzyć Mu siebie i ufać, że doprowadzi On nas do momentu, w którym będziemy Mu się podobać — 9:11–13, 16.
4. Po wybraniu nas w wieczności przeszłej Bóg nas przeznaczył, a następnie w konkretnym czasie powołał — 8:28–29; Ef 1:5.
5. Zostaliśmy wybrani i powołani ze względu na Boży zamysł — Rz 9:11; 2 Tm 1:9:
   a. Księga Rodzaju 1:26 objawia, że Bóg stwarzając człowieka zamyślił, iż będzie on Go wyrażał, nosząc Jego obraz, i reprezentował, sprawując Jego panowanie.
   b. Bożym zamysłem względem Jakuba było rozprawić się z nim, aż zostanie przeobrażony w Bożego księcia, który będzie nosił Jego obraz, by Go wyrażać, i sprawował Jego panowanie, by Go reprezentować; oto Boży cel — 47:7, 10.

II. Życie Jakuba to życie reprezentujące Boże rozprawianie się z nami, a Bóg Jakuba to Bóg, który się z nami rozprawia — 31:38–41:

A. Bożym przeznaczeniem dla Jakuba było to, by przez wszystkie swoje dni prowadził on życie pełne zmagań; zmagał się on od łona matki do końca życia — 25:22–26; 27:1–29, 41–46; 28:1–5; 29:1 — 36:43.

B. W życiu i doświadczeniu Jakuba widzimy kwestię Bożego rozprawiania się — 25:19 — 32:21:

1. Bóg w swojej suwerenności przygotował okoliczności życia Jakuba; Jego suwerenna ręka spoczywała nad nim, by się z nim rozprawiać.
2. Boże rozprawianie się z Jakubem nie było Bożą karą, lecz miało go raczej przeobrazić w Izraela — w. 28.
3. W Bożej suwerenności, poprzez cierpienia, których Jakub doświadczył w swoich okolicznościach, i poprzez bezpośrednie rozprawianie się z nim przez Boga, został on przeobrażony i osiągnął dojrzałość, dzięki czemu stał się Izraelem — 35:10.

C. Historia Jakuba to obraz karcenia przez Ducha Świętego — 47:9; 48:15–16a; Hbr 12:9–11:

1. Karcenie przez Ducha Świętego odnosi się do tego, co czyni On w naszym zewnętrznym otoczeniu — czyli do tego, w jaki sposób przygotowuje ludzi, rzeczy i wydarzenia — za pomocą którego nas karci — Rz 8:28.

2. Za sprawą karcenia przez Ducha Świętego Bóg całkowicie burzy w nas stare stworzenie, aby zbudować w nas pierwiastek nowego stworzenia.
3. W miarę jak za sprawą karcenia Duch Święty rozprawia się z naszym naturalnym życiem, konstytuowany jest w nas Chrystus — Ga 4:19; Ef 3:17a.
4. Każda rzecz i osoba w naszym otoczeniu są narzędziami suwerenności, używanymi przez Boga do tego, by nas przeobrazić — Rz 8:28.

III. Księga Rodzaju 32:22–32 opisuje zasadnicze i niezwykle istotne doświadczenie w życiu Jakuba — doświadczenie skruszenia:

A. Pan mocował się z Jakubem, by obnażyć przed nim to, jak bardzo jest on naturalny i jak wielka jest jego naturalna siła — w. 24:
1. Pan uderzył w panewkę stawu biodrowego Jakuba na wysokości mięśnia uda (w. 32); to uderzenie w najsilniejszy mięsień ciała oznacza uderzenie w naturalne życie Jakuba, jego naturalną siłę — w. 25.
2. Gdy Bóg skruszył Jakuba, ten w sensie zewnętrznym był taki sam jak przedtem, jednak w sensie wewnętrznym uporał się On z jego naturalnym życiem; Pan nie dotknął jego zewnętrznego życia, lecz skruszył jego wewnętrzną, naturalną siłę — 33:1–4; 32:25, 32.

B. Doświadczenie Jakuba pokazuje nam, że Bóg musi skruszyć nasze naturalne życie, musi w drastyczny sposób dotknąć naszego naturalnego życia — w. 22–32:
1. Sposób religii polega na zmianie zewnętrznego zachowania człowieka, natomiast sposób Boga w Jego ekonomii — na dotknięciu jego wewnętrznego życia, by zmienić jego wewnętrzną istotę — 2 Kor 4:16.
2. Kiedy Pan dotyka nas w pewnym istotnym miejscu, zaczynamy kuleć i nie możemy już być w swojej wewnętrznej istocie tacy sami; odtąd utykamy i nie jesteśmy już cali, nienaruszeni — Rdz 32:25, 31.

C. Każdy wierzący potrzebuje doświadczyć skruszenia zewnętrznego człowieka — Hbr 4:12:
1. Jeśli Chrystus ma uwolnić się z więzienia naszej duszy, nasz zewnętrzny człowiek musi zostać skruszony — Ef 3:16–17.
2. Nasz zewnętrzny człowiek musi zostać skruszony ze względu na uwolnienie ducha — Hbr 4:12.
3. Jeśli ma wypływać z nas czysty potok Bożego życia, musimy zostać skruszeni — J 12:24–26; 19:34; 7:37–39; Wj 17:6–7:
   a. Działanie śmierci w naszym wnętrzu, o którym mówi Drugi List do Koryntian 4:12, to kruszenie nas.
   b. Pan potrzebuje skruszonych naczyń, aby były one kanałami żywej wody; im bardziej jesteśmy skruszeni, tym bardziej będzie z nas mogło wypływać Boże życie — J 12:24–26.
4. Bóg musi skruszyć każdą część naszej duszy — Mt 16:24–25:
   a. Skruszenie duszy nie oznacza, że przestajemy używać swego umysłu, wyrażać swoje uczucia czy korzystać ze swojej woli — 1 Tes 5:23.
   b. Nasz umysł, uczucia i wola nadal funkcjonują, lecz zostały skruszone, czyli rozprawiono się z nimi, ujarzmiono je i sprawiono, że stały się uległe naszemu duchowi — 2 Kor 4:16; Ef 4:23; 2 Tm 1:7.
5. Istnieje potrzeba, by rozbić „alabastrowy flakonik czystego, bardzo kosztownego olejku nardowego", zawierający „bardzo drogi olejek", aby ten czysty olejek nardowy się uwolnił, a dom „napełnił się wonią olejku" — Mk 14:3; Mt 26:7; J 12:3:
   a. Jeśli flakonik (zewnętrzny człowiek) nie zostanie rozbity, ten czysty olejek nardowy się nie uwolni — Mk 14:3.
   b. Nie powinniśmy chronić samych siebie, uznając flakonik za cenniejszy od olejku; nie powinniśmy uważać swego zewnętrznego człowieka za cenniejszego od swego wewnętrznego człowieka — Mt 26:7; 2 Kor 4:16.

c. Jeśli zewnętrzna część nie zostanie skruszona, wewnętrzna się nie uwolni; jeśli tak wygląda nasza sytuacja, nie będziemy mieli jak pójść naprzód — i podobnie nie będzie miał jak pójść naprzód kościół — J 12:3.

6. Boże dzieło wbudowywania w nas samego siebie w Chrystusie wymaga skruszenia zewnętrznego człowieka — Ef 3:16–17a.
7. Skruszenie to warunek niezbędny do budowania — Mt 16:18; Ef 4:16:
   a. Jeśli kościół ma zostać zbudowany, musimy doświadczać kruszenia zewnętrznego człowieka — 2:21–22.
   b. Jeśli chcemy koordynować się z innymi w służbie, musimy być gotowi poddać się kruszeniu; bez kruszenia koordynacja jest niemożliwa.
8. Tak jak Paweł musimy poddawać się kruszeniu, podlegając wizji Ciała, i mieć świadomość, że jedynym sposobem na to, byśmy zostali zbudowani w Ciele, jest kruszenie — Dz 9:1–31; Ef 4:16.

© 2026 Living Stream Ministry